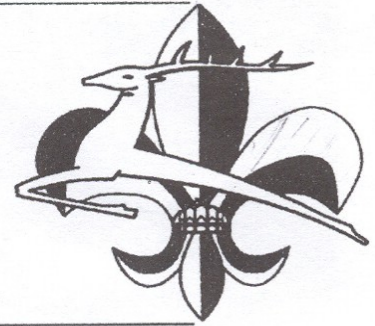

Jó munkát!

CLEVELANDI MAGYAR CSERKÉSZ ÉRTESÍTŐ

• • • • • 14. C.S.C.S. • 22. C.S.C.S. • 33. C.S.C.S. • 34. C.S.C.S. • CSBK • • • • •

Ismét szeretettel köszöntjük kedves olvasóinkat az új év tavaszán. Célunk evvel a számmal kettős --- szeretnénk egy kis ismertetőt adni egyik, másik kirándulásról és táborról, amiben cserkészeink részesültek, hisz a táborozás a cserkészélet „koronája”, és beszámolni egy rendkívüli eseményről is. Ugyanakkor szeretnénk köszönetet mondani mindazoknak, akik anyagilag és lelkileg támogattak bennünket, hogy ez mind lehetővé válhasson. Ebben a számban angol nyelven is szeretnénk egy rövid ismertetőt adni arról, hogy tulajdonképpen mi is a magyar cserkészlet itt Clevelandben. Kérem fogadják kis beszámolóinkat olyan szeretettel, mint amilyenel készítettük.

(A szerkesztőség.)

Heartfelt greetings to all our readers. We are so pleased that we can look back at many scout outings, camps, and excursions of this past year and feel we must share some of these experiences with you in this newsletter. At the same time we would like to express our gratitude to all of you who, through your support and encouragement, have made all these activities possible. Without your support these events would not have happened. Please see pages 7-8 for a brief description in English of our scouting programs in general. Thank you!

(The Editors)

NAGYTÁBOR CALGARYBAN

Idén júliusban a clevelandi cserkészeknek alkalma volt elmenni a nyugati nagytáborba, Calgary, Alberta, Kanadába. Clevelandból összesen ötvenketten mentünk, abból tízen repülővel és a többi vonattal. Kihívó munka volt az utunk megszervezése, de minden erőfeszítést megért!

A nyugati északamerikai nagytábor öt évente megrendezett esemény. Idáig Calgaryban, Idahóban, Oregonban és Kaliforniában voltak a táborok, mindig más-más szervezése alatt. Általában a Kaliforniában és Albertában levő csapatok vesznek csak részt, de az ideire kibővítette Pintér János bá, a táborparancsnok, az összes kanadai csapat részére a meghívást. Cleveland nem volt meghívva, de örömmel fogadták jelentkezésünket. Ugyanis, erre már volt előzmény. Cleveland több mint 25 évvel ezelőtt résztvett az oregoni táboron. Idén többnyire azoknak az eredeti résztvevőknek gyermekeik vettek részt a táboron.

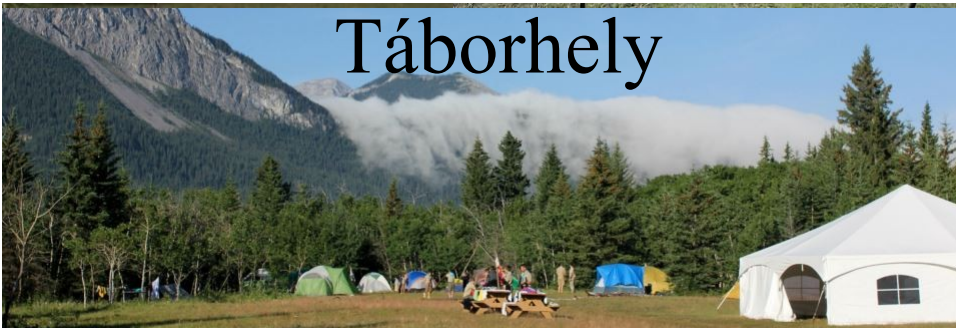
A táborozók a következő városokból jöttek: Calgary, Cleveland, Edmonton, Grand Prairie, Hamilton, Hollywood, Los Angeles, New Brunswick, San Francisco, Toronto és még Kárpátaljáról is.

Körülbelül 250-en voltunk és öt csoportba voltunk osztva: a lányok, a fiúk, a kiscserkészek, a törzs (felnöttek) és a konyha-műszak. Szinte ugyanannyi lány volt mint fiú, 20 edzett szinte mind helyi kiscserkész és egy 30 tagu felnőtt csoport is volt.

A clevelandi vezetőségnek célja ezzel a táborral kapcsolatosan az volt, hogy a tagok a nyugati természeti túneményeket megismerjék, ismeretlen cserkészekkel találkozzanak, fizikai kihívásokban részesüljenek, a nyugati kislétszámú cserkészcsapatokat támogassák, és egy felejthetetlen cserkészélményben részesüljenek. Több hónap távlatából, úgy gondolom, hogy céljainkat elértük.

Kitűnő vezetőkkel voltunk megáldva a táborban. Pintér János bá volt a táborparancsnok. Kiválóan megszervezte a tábor felépítését, felszerelését, adminisztrációját, sajtó tájékoztatását és konyháját. Volt bérelt cirkusz sátor és a szokásos mellékhelységek, de ami lenyűgözött az a kanadai katonaságtól kölcsönkért házikó-szerű sátrak, amelyek ágyakkal voltak ellátva a kiscserkészek részére. A szertár teljesen fel volt szerelve és rendszerezve. Minden pozícióra felkérte a megfelelő embereket.

Táborhely

Rengeteg tábortúzi szám hangzott el a János bá szögletesnek tűnő szervezetségéről, de azt ő mind jó humorral viselte. A clevelandi fiúórsvezetők mondták, hogy közel nőtt mindenki szívéhez János bá, sőt, egy közös nagy ölelésbe részesítették tábor végén.

Pinter Erzsi néni, János bá felesége, valószínűleg már fáradtan érkezett a táborba, mert annyit tett még a tábor előtt. Ő volt a beszerző és a háttérben a mozgósító. Az aki nem vezetett még tábor, nem is veszi észre, hogy van ilyen szereplő a táborban és, hogy mennyire fontos. Viszont, az aki már vezetett tábor, jól tudja, hogy a tábor állhat vagy bukhat azon, hogy mennyire van felkészülve ez a fontos ember.

A lányokat az ausztráliából Calgaryba származott lánycsapatparancsnok, Batáné Gerecs Anna vezette. Férje, Bata Ervin, a fiúkat vezette. Mindketten lelkes és tapasztalt vezetők. Láthatóan szeretik a tagokat és őszintén törődtek a gyerekekkel. Ugyan ezt lehet mondani a kiscserkészek vezetőjéről, Fodor Zsuzsáról, aki rugalmasan kezelte minden program változást és örült minden segítségnek és ötletnek. A törzsöt Nádas Kuni (Cleveland) vezette. Őt nem kell senkinek sem bemutatni, de csodálattal figyeltem, ahogy célratörően és pontossággal biztosította, hogy a program zökkenőmentesen menjen a tagok részére, és hogy minden vezető be legyen vonva. A száraz humorát is roppant élveztük.

A fiúvezetőkre még hatással volt Ormay Miki bá, Nádas Kuni bátyja, a medvevadász és az állat- és növényvilágnak óriási szakértője.

Szakértelemmel végzett minden feladatát és nevetése magávalragadó volt.

Pintér Levente, János bá és Erzsi néni fia, szintén nagy hatással volt a tagokra, de nem csak a fiúkra. Többek között, ő felelt a portya technikai részéért és a mászó programért. Ugyanis, Levente majdnem főfoglalkozásként űzi a mászást. Volt nem egy alkalom ahol Levente szerényen és hidegvérrel bemutatta nem kis tapasztalatát. A portyán látták, hogy hatalmas hátizsákkal könnyedén vette a másnak rettentő kihívó portyát. Aztán az egyik gáztűzhely is lángra lobbant főzés közben és Levente egy nyugodt mozdulattal kioltotta. Majd mászásnál 3 kötelet vállra vevve, félkézzel megmászta a sziklafalat, hogy a tetejéről leereszthesse a köteleket a többieknek. De az is tetszett a tagoknak, hogy Levente könnyen mosolygott és szívesen beszélgetett bárkivel.

Volt egy kanadai életmentő (search and rescue) katona, azaz helikopter pilóta is közöttünk, Böjti Laci. Csendes, de bizalmat gerjesztő jelenléte nyugtató volt, amikor a tagok útnak indultak a portyára. A tábor utolsó napján körberöpültette a táborhelyet egy helikopterben egy katona társával. Megható volt.

A konyhások egyben a műszakot is képviselték. Emberfeletti munkát végeztek. Egy roppant tapasztalt cserkészanyukát kért fel János bá főszakácsként, a hamiltoni Istvanov Márta nénit. Primitív körülmények között, kiváló ellátásban részesültünk. Villanyáram nem volt a táborhelyen. Kút víz volt a mosogatáshoz, és az ivóvizet behozták minden nap egy vízi bölényben. A hűtőszekrények több mérföld távolságra levő park rendőség irodájában voltak. Minden este, vacsora után, összecsomagolták az összes ételmezt, még a sót is. A szárazat egy kis zárt utánfutóba rakták, a maradékot, ha volt mert pontosan ki kellett számítani, hogy mennyit főznek, hogy ne legyen maradék, mert azt roppant nehezen tudtak csak tárolni, meg hűtőbe valót elszállították az irodába. A mosogató vizet meg le kellett szűrni és egy hordóba beleönteni, ami egy terepjárónak az utánfutójához volt kötözve. A hordókat naponta többször el kellett szállítani és kiüríteni a központi szennyvíz tartályba, hogy az állatok, főleg a medvék, annak a szagára ne jöjjenek a táborhelyre. A hét folyamán 10-15-n voltak a konyhán, a hétvégékre 20-n.

Kárpátjáról is voltak a táborban. Krisztofori András volt az állandó napostiszt és János bának árnyéka. Elneveztük őt "Buzz Lightyearnak," (a "Toy Story" nevezetű gyermekfilmből a hősnek a neve) mert valóban ő rá hasonlított külsőleg. Csodáltuk Andrást, hogy milyen nyugodtan bírta végrehajtani a néha többször megváltoztatott

minden korosztálynak (közte sziklamászás és lovaglás), rohampálya, akadályverseny, sport verseny, őrseg állás, és mindenki kedvence, az éjjeli foci. Sikerült a legsötétebb éjszakát kivárniuk a vezetőknek, a kezedet sem lehetett látni az arcod előtt. A játékosok mind-mind kaptak csuklójukra és bokájukra foszforeszkáló botocskákat. A foci labdára is azt ragasztották. A kapu hálót is teletűzdelték a botocskákkal. Egész altáborok játszottak egymás ellen míg a többiek rajongtak torkuk szakadtából. Zengett a völgy. Csodálatomra nem volt komoly baleset, csak egy-két orrvérzés. Minden kirándulás után tusolhattak a helyi táborhelyeknek vagy sport központoknál. Minden kirándulás tele volt tavakkal, vízesésekkel, virágokkal és állatokkal. Különösen tetszett mindenkinek az, hogy a tavak mind más-más színűek voltak mert a gleccserek tavasszal belemosták a tavakba az ásványokat és minden tónak ettől más színe lett attól függően, hogy milyen ásvány mosódott belé. A portyázók elé különösen szép látvány terült. Leszánkóztak a gleccseren ponyván

parancsot. Könnyen mosolygott és könnyű volt vele beszélgetni.

Természetesen, a clevelandi vezetők is kivették részüket a munkában. Hokky Péter és Szentkirályi Mihály volt a fiúk élén. Péter mindig törődik a tagokkal, akár a csapatához tartoznak, akár nem. Kedvenc eseményem Péterrel kapcsolatosan az volt, amikor a fiúk elkezdtek skanderezni (arm-wrestling) Péterrel. Senki sem tudta lebírkózni, még az idősebb, nagyobb vezetők sem. Majd a kisebbek elkezdtek együttesen egymás hegyén-hátán neki veselkedni. 7 gyerek kellett ahhoz, hogy lebírkózzák. Óriási szenzáció volt. Mihályt meg élvezet nézni, ahogy bárhova megy 3-4 rácsimpaszkodó gyerekekkel sétál erőfeszítés nélkül. Szigeti Tomi végighúzta a párhuzamokat a clevelandi és nyugati cserkészlet között. Tábor Máté meg beöltözött terepszínű ruhába és magára kötözött ágakat és egyéb növényzetet, hogy beilleszkedjen a tájba, hogy az őrseget megleckéztesse. Szentkirályi Krisztina kitartóan foglalkozott a kiscserkészekkel, míg Walter Krisztina, Madzsar Stefí, Szélpál

Zsófi és Tábor Kiki terelgették a lányokat és általános anyai szerepet játszottak.

A programmal kapcsolatosan lehet, hogy a tagoknak soknak tűnt a néprajzi foglalkozás (néptánc, ballada témájú tábortűz, mesemondó verseny, népi játék és minden nap népdal), de ezzel szemben volt négyszer kirándulás

vagy bakancssal, utána a gleccservízzel-teli tóba beugrottak, elképesztő kilátások, és verekedő mormoták.

A sajtóba is került a tábor híre. A Duna TV-től 3 napig velünk volt egy két személyes stáb. El is készült a film a táborról és meg lehet nézni a www.clevelandcserkesz.org honlapunkon.

Hihetetlenül változékony volt az időjárás. Egyik pillanatban mosolygott a nap, a másikban zuhogott a jégeső, amit egy teljes dupla szivárvány követett egy álló órán keresztül. A zászlótérről, csodálatos rálátásunk volt a „mi hegyünkre.” Hatással volt ránk minden napnak minden órájában, mert hol kristálytiszta lehetett látni, hol a köd tejfelesen befedte, hol folyt át rajta mint egy zuhogó vízesés. A széllel is volt hajmeresztő tapasztalatunk. Egy alkalommal felkapta az egyik bérelt óriási cirkuszsátrat, és csak azért nem szállt el, mert szinte az egész fiú tábor rácsimpaszkodott a keresztrudakra, amíg tíz piknikasztalhoz nem kötözték mászókötéllal a sátrat. A piknikasztalokra meg teli töltött víztartályokat helyeztek még neheztéknek. Ez mind, különben, egy tábortűz folyamán történt. Ugyanis kint kezdtük a szökásos tábortűzhelynél a tüzet, majd elkezdett esni az eső. Átmentünk a legnagyobb cirkusz sátor alá, felkapta a mellettünk levő sátrat a szél, átfutottak a fiúk, lekötözték a sátrat és ez minden úgy, hogy közben folytattuk az éneklést, azaz a tábortűzet. A „szellő zugra,” már elvonult a vihar.

Maga az utazást illetően, legtöbbször vonattal utaztunk oda és vissza. Vonattal utaztunk Cleveland-Chicago-

Wisconsin-Minnesota-North Dakota-Montana. Shelby (Montana) egy kis falu, ahol leszálltunk a vonatról, majd onnan busszal határátkelés és irány: Calgary. Az odafele úton az amerikai-kanadai határ volt idegbontó nekem. Ugyanis, volt 4 cserkész akinek letelepedési engedélye és idegen útlevele volt, és egy akinek nem

volt meg a felújított útlevele. Emellett aggódtam, hogy valamelyik serdülő rossz viccet űz akármiből és kapunk a fejünkre. De mivel előre le volt tárgyalva minden, minden papírmunka kellőképpen aláírva, majd hitelesítve, simán ment minden, csak maga a folyamat tartott sokáig. A tábor előtt pedig volt alkalmunk egy igazi

ródeót is megtekinteni, mert a híres „Calgary Stampede” századik évfordulóját ünnepelték, elkaptuk pont annak a végét utazás közben.

Calgaryból Shelby, Montanába visszafelé a határátkelés rutinusán ment. Csak fél óráig tartott az egész. Az RV táborhelynél a vizes sátrinkat alig tudtuk felállítani, mert a szél fergeteges erősséggel fújt. Többen kellett tartásuk, hogy egy könnyebb cserkésszel ne szálljon el a sátor.

Másnap időben felkelni, hogy a maradék tag tudjon tusolni a vonat út előtt, majd reggelizni, a sátrakat elcsomagolni és az egyéni felszerelést is rendesen elcsomagolni nem volt könnyű művelet. Az állandóan fúvó szél sem segített. A táborhely tulajdonosa roppant segítőkész volt. A zárt utánfutójába be tudtuk mindent gyömöszölni, és ő levitte a vasút állomásra a csomagokat. A tagok szinte futva mentek a vonatállomásra, hogy a csomagokat kivegyék az utánfutóból és majd elmelessenek vásárolni csoportosan a helyi élelmiszer boltba. 75 darab nem túl jól csomagolt poggyászokat kellett felcímkéznünk és szekerre felpakolnunk. A szekeret kénytelenek voltunk követni, mert potyogtak le róla a holmik, ahogy zötykölődött a

csomagszállító vagon felé. Késétt a vonat, ami nem lepett meg, ha nem egy nyomulós és sziszegő nyugdíjas csoporttal kellett volna felszállnunk. Teljesen tele volt a vonat és egy előnytelen helyzetbe kerültünk. Kiderült, hogy az idősek túrájával egy kocsira ültettek. Ezt mi már tudtuk, hogy rossz ötlet, de nem kérték véleményünket. Ami még súlyosbította a helyzetet az az volt, hogy tizenkettőnket lent ültették és a többit fönt. A lentiek egy privát kupéba ültek, de nem volt olyan jó a kilátás mint amikor fönt ült az ember, de az őrsvetők láttak benne fantáziát. Ez azt eredményezte, hogy a fentiek lelátogattak és a lentiek fel és a legmorgósabb bácsi mellett kellett mindenkinek elhaladni. Majd előbb mint utóbb rá-rákiabáltak a tagokra és panaszkodtak a kalauznak. Igyekeztük a tagoknak megmagyarázni, hogy természetük ellenére, fényes nappal halkan kell beszéljenek, egy helyben kell ülnenek és nem szabad fel-le mászkálnak a lépcsőn. Ezen felül a táskáik nem folyhattak ki a folyosóba. A fiatal vezetők felháborodtak azon, hogy az idősek túra vezetője kioktattott engem, hogy nekem mint a cserkészek vezetője mi a feladatunk. Nehezteltek arra is, hogy a kalauz asszisztens

rámförmelve elmondta, hogy milyen rendetlenek és hangosak vagyunk. Én ezt mind meglepődve hallgattam mert ismervén a tagjainkat pont az ellenkezőjét láttam és hallottam. Sőt, Shelby (Montana) fele csak dicséretet kaptunk és még igyekeztünk segíteni a kalauzon több féleképpen. Roppant büszke voltam mindenkire, mert a kellemetlen helyzetet szépen, udvariasan cserkésziessé átvészeltük.

A chicagói átszállás is aránylag simán ment, annak ellenére, hogy sok órát késtünk és ezért lekéstük a csatlakozásunkat. Amíg én sorba álltam egy fülledt és ideges emberrel a teli utasszolgálataszobában, addig a tagoknak volt idejük vásárolni maguknak meleg enni-valót. Osztogatták a hotelszobákat és étkezési kuponokat, én meg imádkoztam, hogy velünk másképpen bánjanak, mert nem volt kedvem 52 cserkészt hotelba elszállítani és elszállásoltatni még egy éjszakára. Kiderült, hogy miattunk egy extra kocsit csatlakoztattak a vonathoz és mi szállhattunk fel előbb a vonatra, hogy elhelyezkedhessünk. Sajnos itt sem a barátságos kalauzra találtunk, de ő aztán rájött, hogy mi egy rendes csapat vagyunk és lenyugodott.

Hajnalban szálltunk le Clevelandban a vonatról. Hihetetlenül, minden poggyászunk megérkezett rendesen és boldogan borult mindenki szülei nyakába. A vonaton volt alkalmam végigkérdezni a tagokat, hogy milyen volt számukra ez a kirándulás. Összefoglalva, a természeti tünemények, a régi barátokkal a találkozás és az új barátok megismerése volt a legjobb része az utunknak. Köszönjük a CsBK-nak és minden kedves támogatónak, hogy a szülőknél anyagi segítséget nyújtottak, és ezt a felejthetetlen életre szóló élményt biztosították cserkészeink részére.

Jó munkát!
Pigniczky Eszti cscst.

EGY CLEVELANDI CSERKÉSZVEZETŐ AZ AUSZTRÁLIAI NAGYTÁBORBAN

Nagyon megörültem, amikor megtudtam, hogy mint cserkész vezetőnek, lehetőség nyílt számomra részt venni a 2011-2012 téli Ausztráliai Magyar Cserkész Jubileumi táboron. Kicsit izgultam is, hogy majd mi lesz az elvárás tőlem a táborvezetésben. A 2010-es jubileumi táborban, Fillmore, New Yorkban, megismerkedtem néhány ausztráliai magyar cserkessel, és alig vártam újra látni őket. Megindult a tervezetés, és egyhamar elérkezett az indulási idő. 2011. december 21-én érkeztem meg Melbourne-be, ahol barátnőm, Wéber Melanie és kedves családja vendége voltam. Izgultam, hogy hogy és mint lesznek majd a karácsonyi ünnepek családom nélkül, de Wéberék befogadtak, mint családtagot. Nem is tudom kifejezni kellő szavakkal, milyen hálás vagyok a szeretetteljes vendéglátásért, amiben részesítettek. A melbourne-i városlátogatás után, egy három napos kocsis kirándulás után, megérkeztünk a táborhelyünkre Sydneyben.

S z o k á s s z e r i n t zászlófelvonással kezdtük az első napot, teljes cserkész egyenruhában. Körülbelül ötvenen gyűltünk össze az első napon avval a reménnyel, hogy a tábor folyamán többen is lesznek. A leány-altáborban összesen huszonötven voltunk, ami kevesebb volt, mint amennyit vártam. Mivel az ottani táborvezetés kicsit más volt, mint ahogy azt mi megszoktuk, hamar megtanultam, hogy a legjobb módja az alkalmazkodásomnak az, hogy mindenkor „rugalmas” maradjak. Jankura Krisztina, aki Kanadából jött, egyet értett velem ebben. Így aztán a tábor kezdetétől mi ketten többször együtt dolgoztunk. Az első táborüzenet is mi ketten vezettük le. A téma az volt, hogy bár sok különböző helyről jöttünk most ide, mindannyian hasonlóak vagyunk abban, hogy az életünkben igen fontos a magyarságunk. Hogy a gyerekek mennyire élvezték a táborüzenet, azt elárulta a sok mosolygó arc.

Az első pár nap után, a nagy hőség ellenére a sok munka miatt lassan megépült a táborhelyünk, és kialakult az ideiglenes otthonunk. Együttműködve a kilenc vezetővel építettünk egy kaput, több budit, zuhanyt, és egyéb szükségleteket. A második nap önként jelentkeztem a napostisztségi feladatra. A napirend simán ment, és hamar kialakult egy kölcsönös tisztelet és megértés a lányokkal, aminek nagyon örültünk.

Ahogy szabadidőnk lett, Krisztinával ketten tanítottunk egy maroknyi dalt, és a lányok nem tudták abbahagyni énekelni az új népdalokat. Megkértek, hogy tanítsunk be egy új dalt az egész tábornak is az első közös táborüzenél. Egy párszor népijátékokat is ketten vezettünk a fiúkkal. Amikor a szülők jöttek látogatni, Krisztina és én úgy döntöttünk, hogy a népijátékokat a Colo folyóban vezetjük le. Így, sokkal érdekesebb és kelemesebb volt a 110°F hőségben lenni.

Egy másik alkalommal, amikor rájöttünk, hogy szükség van egy játékra, Krisztina és én gyorsan kiterveztünk egy „charades” játékot. Három kategória volt: népdal, népi játék, és népszokás. Beszélgetés nélkül a lányoknak ki kellett játszani, hogy mi volt ráírva a kártyára. Beleépítettük az új énekeket és játékokat is. Amint láttuk, hogy a leányok nem tudnak, különösen népi szokások, azokat pedig megtanítottuk nekik.

Még kisegítettem többek közt a forgószínpad állomásokon, akadályverseny pálya állomásokon és sportpálya tervezésnél és állomásnál is voltam. Krisztinával úgy döntöttünk, hogy néptáncokat táncolunk az Újév megünneplésére még akkor is, ha nem volt zene. Szépen sikerült az új év érkezése.

Mindent egybevetve, őszintén mondhatom, hogy az Ausztráliai Jubi Tábor életem egyik legjobb élménye marad. Annak ellenére, hogy sokat tanítottam, pótolhatatlan mindaz, amit ott tanultam. Életre szóló barátságokat kötöttem. A jövőben szeretnék több ilyen táboron részt venni különböző helyeken. Az egyik legfontosabb

Jankura Krisztina (Hamilton, Kanada) Kovassy Éva (Melbourne, Ausztrália), Gráber Dianna (Cleveland, Ohio, USA), Wéber Melanie (Melbourne, Australia)

dolog, amit tanultam az az volt, hogy bár voltak különbségek az itteni táborok és az Ausztráliai „Dzsembori” között, a különbség miatt volt a tábor új és tanulságos. A különböző emberek, akik össze jönnek a világ minden tájáról teszik a táborot egyedülállóvá. Egy másik fontos gyakorlati tanúság az volt, hogy "a vezetés az elsősorban példaadás." A vezetők nagyon hangsúlyozták ezt. Bár én ezt már többször hallottam, mégis nagyon fontos emlékeztetni magunkat arra, hogy amit teszünk és mondunk, azt a gyerekek látják és hallják, még akkor is, ha mi nem vesszük észre. A gyerekek minket, mint vezetőket figyelnek, és olyanok akarnak lenni mint mi. Remélem, hogy a tagok látták, hogy az én életemben és mindazok életében, akik messziről utaztak oda, mennyire fontos a magyar cserkészkedés --- azt, hogy mindannyiunk fontosnak tartjuk a magyarságunkat. Remélhetőleg, a gyerekek látták ezt és ők is érzik, hogy milyen fontos a magyar cserkészet nekik is. Így tudjuk biztosítani, hogy a cserkészet megy tovább a jövőbe, és másoknak is lesz alkalmuk megszerezni a saját felejthetetlen élményüket. "Ha NEM mi, akkor ki?"

Meg szeretném köszönni a Külföldi Magyar Cserkész Szövetségnek, a clevelandi Cserkész Barátok Körének (CsBK), és a 34. Zrínyi Ilona csapatnak az anyagi támogatását. Enélkül nem lettem volna képes egymagam kifizetni ennek az útnak az árát.

Jó munkát!
Gráber Dianna st.

Hungarian Scouts of Cleveland, Ohio

The nearly 300 **Hungarian scouts** in the Cleveland area learn all the traditional skills of scouting but also are familiarized with the history, customs and traditions of Hungary. It is a prerequisite for all members to speak Hungarian. Most also read and write in Hungarian. All meetings (on Friday nights), outings and camps are held with only the Hungarian language spoken. Scouts 14 years old and older can join the **Hungarian Scout Folk Ensemble**. These scouts meet every Tuesday night and specialize in learning the dances and songs of Hungary among other crafts and skills. To help with language skills, and to learn the geography, ethnography and history of Hungary, the **Hungarian School** has classes on Monday nights. Most scouts attend classes for up to 10 to 12 years from pre-kindergarten to high school age.

Evening campfires are always a highlight at camp.

Cleveland's scout troops are members of the worldwide **Hungarian Scout Association in Exteris** (Latin for outside of) which consists of about 4,000 scouts in 70 troops in 12 countries. In 1945-46, young Hungarian scout leaders who fled Hungary after World War II formed the first troops outside the country in the refugee camps of Austria and Germany. Soon after, they formed troops in Australia, South America, Canada and the U.S.

The first Hungarian scout troop in the United States was established in Cleveland, Ohio in the spring of 1951. By the fall of that year there were two boys' troops, one on the east side of the city in the **Buckeye Road** neighborhood and one on the west side in the **Ohio City** area. A girls' troop formed in 1952 and split into two troops in 1957 in the same neighborhoods. All the boys and many of the older girls also are registered with the **Boy Scouts of America**. Today, meetings are held at the **Hungarian Scout Center** and **St. Emeric Church** near Cleveland's downtown West Side Market.

The Cleveland troops are supported by the **American Hungarian Friends of Scouting (AHFS)**. They hold three large fundraising events a year: an awards banquet in February, a debutante benefit ball in May and a Hungarian Scout Festival on Sunday of Labor Day weekend. They also own the **Teleki Scout Park** named after Pál Teleki, Prime Minister of Hungary 1920-21 and 1939-41 and the first Chief Scout of Hungary. Located in Ashtabula County in NE Ohio, the park has a small lake and is ideal for primitive camping.

The AHFS also maintains the 4,200 sq. ft. **Hungarian Scout Center** located on the property of St. Emeric Hungarian Roman Catholic Church. The building is used for scout meetings, Hungarian Scout Folk Ensemble practices, classrooms for the Hungarian School, lectures, conferences, celebrations and small performances.

Hungarian scouting is not just about camping.

The scout patrols in Cleveland participate in a **camporee patrol competition** every Memorial Day weekend to test their scout skills against other Hungarian scout troops from cities in the eastern U.S. and Canada. The camporee is held at the 100+ acre **Sándor Sik Scout Park** owned by the Hungarian Scout Association in Exeter near the town of Fillmore in western New York State. In July, a two-week long **Hungarian school and camp** and in August a ten-day **leadership training camp** is held there for patrol leaders, assistant scoutmasters and scoutmasters. Besides the occasional troop camp in the summer, this campsite has also become the home of **Hungarian scout jamborees**, held every five years. On these occasions, nearly 1,000 Hungarian boy and girl scouts from around the world gather in fellowship to share in their heritage.

For more information:

- AHFS website: www.csbk.org
- Scout troops: www.clevelandcskerkesz.org
- Folk Ensemble: www.clevelandregos.org
- Hung. School: www.magyar-iskola-cleveland.org
- HSA in Exeter: www.kncssz.org

KOSSUTH LAJOS 160 ÉVE JÁRT AMERIKÁBAN, ÉS 110 ÉVE ÁLLÍTOTTAK NEKI SZOBORT CLEVELANDBEN

A clevelandi magyar cserkészek nem csak koszorút állítottak a városban lévő Kossuth szobornál, hanem felolvasták összejövetelükön a történelmi tényeket a szobor háttéréről és az alatta lévő földről. Másnap pedig a Brecksville Metropark-i kirándulás alkalmából látogatást tettek az ott lévő Kossuth farmra, amit egy nemrég emigrált magyar házaspár futtat, Bozán Károly és Irén.

62 cserkész látogatta meg a farmot, ahol magyarul hallották, milyen egy organikus farm, milyen szerzőszámokat használ a magyar paraszt, főztek helyi termékből lecsót, tanultak a házigazdától magyar népdalt, iránytűpályán vettek részt, végül is legtöbben gyalog mentek vissza

térkép szerint a Metropark piknik helyre, ahol további programokat vettek részt, végül a táborúzőn Kos-

Készül a finom lecsó

A 34. őrvezetők

suth Lajos-t ábrázoló szobrász személyében tanultak Kossuth életéről. A kirándulást levezette Madzsar Stefi és Duna Sasi.

Jó munkát!

Szentkirályi Endre, 14. cscs., cspk.

Kiscserkész Őszi Kirándulás

A 34-es és 14-es csapat kiscserkészei október 27-én kirándultak a Szépművészeti Múzeumba. A nap folyamán a Kis Ernő, a Hét Fejű Sárkány, és a Mici Mackó rajok megtekintették a múzeum egyes műveit. Mielőtt bementek volna a képtárakba, a gyerekek megnézték egy bábszínház előadást a múzeum szabályairól. Ezután készítettek rajz könyvet amibe később beírták vagy rajzolták azt, amit feladat szerint megtaláltak. Kis csoportokba osztva kerestek különböző színeket a szobrok és festmények között. BINGO játék folyamán bővítették múzeum szókincsüket. Mesét is költöttek amíg megvizsgálták amerikai és európai művészek festményeit.

Köszönjük a sok cserkészvezetőnek, hogy eljöttek segíteni!

Jó munkát!

Eppelyné Hajnal st.

Figyelem! Figyelem!

A különböző rendezvényeinkről készült képek és egyéb érdekes közlemények megtalálhatók a CSBK honlapján:

www.csbk.org

Please look us up on our website above.

A CLEVELANDI SZENT IMRE TEMPLOM ÚJRA KINYÍLT

**A feledhetetlen ünnepléyes
szentmise 2012. november
4-én a déli harangszóval
kezdődött**

A közel három éven át folytatott vatikáni fellebbezésünk templomunk életbenmaradásáért meghozta gyümölcsét. 2012. március elsejével nyilvánosságra került a Vatikán döntése, amely a Szent Imre plébánia és templom és még tíz másik clevelandi templom bezárását érvénytelennek nyilvánította, és azok újrainvitását parancsolta, arra hivatkozva, hogy a megyéspüspök bezárási folyamata ellenkezett az egyházi törvényekkel. Amíg a többi templom sorra kinyitott újonnan kijelölt plébánosával, a mi plébániánk sorsa még megoldásra várt. A jelek azt mutatták, hogy nincs bebiztosítva templomunk magyar jellege, és nem valószínű, hogy lesz magyar plébánosunk. A többi újra megnyílt templom egyike sem kapta vissza előző plébánosát. Kénytelen voltam újra felfolyamodni a Vatikánhoz, amely vállalkozás a nyár végére célbatalált. Szeptember 16-án még a St. Colman templomban megtartott vasárnapi szentmisénk után közöltem híveinkkel, hogy teljes a sikerünk, visszakaptuk Siklódi Sándor atyát, mint plébánosunkat. Így örömtől könnyes szemekkel és virágzó várakozással kezdtük el készülleteinket templomunk kinyitására.

A három éves küzdelmeim során egy vágy táplálta bennem a reményt, mégpedig az, hogy egy örökre feledhetetlen szentmisével kezdhesük el újjászületésünket. Legelső gondolatom az volt, hogy a mi kis közösségünk életében ez az esemény jelentősége felér nemzetünk 1456-os nándorfehérvári győzelmével, amely

győzelem nyomán pápai rendeletre azóta is a déli harangszó örökíti meg a keresztény Európát megmentő magyar küzdelem sikerét. Így Sándor atyával elhatároztuk, hogy a szentmisét jelképesen a déli 12 órás harangszó elhangzásával kezdjük. November 4-e ugyanakkor nemzeti gyásznapi nap is, hiszen 1956-ban e napon folytatta vérbe 12 napos szabadságharcunkat a szovjet Vörös Hadsereg a szabad világ közömbössége szegényére. Gondoltuk, hogy a magyar naptárunkba e nap mellé odahelyezünk egy fehér liliumot, jelezve kis közösségünk hatalmas győzelmét. A Mária-oltárunkon egy piros-fehér-zöld színű virágkoszorúval körbevett mé-

csest gyűjtöttünk 1956-os hőseink emlékére. Ugyancsak másnap, november 5-e Szent Imre védőszentünk ünnepnapja, így ez a csodás időbeli egybeesés emelte az ünnepi hangulatot.

A bezárásunk tartamára bennünket befogadó St. Colman templom kórusa jelezte, hogy szeretnének velünk együtt ünnepelni, énekszóval, magyar énekeinket énekelve. Helyet készítettünk számukra kórusunkon.

Híveink és cserkészeink önzetlen hozzáállással kezdték meg a végső előkészületeket. Öt nappal a nagy nap előtt a Sandy nevű trópusi ciklon nyugati pereme végigszántott Ohion is. Templomunkat is áram nélkül hagyta a vihar egészen csütörtök reggeléig, még a tető is beázott a szüntelen eső hatására. A viharokozta áramszünet csütörtök hajnalán véget ért. Csütörtökön az orgonajavító felhangolta az orgonát, s átnézte, nehogy zúrvart okozzon a mise alatt egy esetleges baj a hosszú használat nélküli állásból kifolyólag. A hangszóróberendezés nem működött, ideiglenesen bérelnünk kellett egyet. Azonban ennek ellenére a virágok kezdték a templom belsejét díszíteni, új terítők fedték az oltárokat. Az ima- és énekeskönyvek is mind visszakerültek a padokba. Pótszékek sorakoztak a padosorok mellett, mivel vártuk, hogy templomunk zsúfolásig megteljen. A clevelandi magyar cserkészszakosztály vezetőivel az élen mind csatlakoztak a lázas előkészületekhez. Díszsorfalat szerveztek templomunk főbejárata lépcsőinek két oldalán, hogy mosolyogva, jókedvvel üdvözölhessék gyülekező vendégeinket.

Cserkészeink vállalták, hogy nagy számban jelennek meg, sőt

még díszsorfolat is állnak a templom főbejárata két oldalán. Tekintettel arra, hogy a téli időszámítás e nap hajnalán kezdődött, a hívek és vendégeink már 10 óra körül kezdtek megérkezni templomunkba. Már 11 órára a templom ülőhelyei megteltek, így a cserkészek székeket állítottak fel a még vég nélkül érkező híveknek, vendégeknek. A templom pompás virágöltözetben díszlett, a gyertyák égtek.

Lengyel barátaink a St. Casimir templomból elhoztak magukkal egy Mária-zászlót, s ugyancsak elhozták templomukból a czestochowai csodatevő Fekete Madonna képmását, amit annak idején még Wojtila bíboros, még pápasága előtt egyik itteni útja alkalmából megáldott. Odahelyeztük az 1956-os hősök emlékére meggyújtott méces mellé.

Mivel ebben az órában a templom helysége az Oltáriszentség hiányában még világi jellegben volt, a templom kórusa a St. Colman kórusával együtt az Estharang című szép magyar éneket énekelte:

Ez a föld az enyém, itt nevelt apám, itt tanított nótaszóra édes jó anyám.

Ez a föld, ez a táj drága hű barát, elkísér egy életen, s a nagyvilágon át!

Az estharang, ha szól a néma csendben, akárhová sodor az életár,

Szülfalum emléke él szívemben, s fölötte reng a méla holdsugár.

Szülfalum akácvirágos tája, az estharang terólad énekel,

Szülfalum, te egyetlen, te drága, giling-galang, te ringass egykor el. . .

Közben zengett a harang. Megindult a bevonulási körmenet, élén egyenruhás cserkészeinkkel és csodálatos színes népi öltözetben tündöklő regös cserkészek az élen. East Chicagóból megjelent Skerl Alfonz atya, az ottani magyar egyházközség plébánosa is. Ugyancsak Fr. Bob Begin, a St. Colman jószágos plé-

dünk azzal, hogy a régít felidézve építsük jövőnket. Mindszenty bíboros szavait idézve Sándor atya arra ösztökélte a jelenlévőket, hogy támogassák továbbra is magyar templomunkat.

Az Átváltoztatásnak különös varázsa volt, ugyanis ekkor tért vissza az Oltáriszentség templomunkba, és ekkor változott át ismét a templom szent helységgé. Az áldoztatás után Szabó Éva emlékezett meg a közelmúlt viszontagságairól, majd Peller Miklós üdvözölte a jelenlévőket, és köszönetet fejezett ki azoknak, akik segítő kezet nyújtottak nekünk küzdelmünk alatt. Hangsúlyozta, hogy mindent elértünk, amit kértünk, így most már ne éljük a múltat, hanem készségesen nézzünk szembe jövőnkel. Peller Miklós továbbá köszönetet mondott a vatikáni Papi Kongregációnak, akik mellénk álltak, és a mi javunkra döntötték el fellebbezésünket.

A szentmise végét jelző áldás után hangosan énekelte a 600 jelenlévő a Magyar Himnuszot és mondott köszönetet nemzetünk Pátrónájának a Boldogasszony Anyánk énekkel.

A szentmisét egy fogadás követte a templom dísztermében. Itt meg kell említenem egy nagyon megható jelenetet, ami tulajdonképpen összefoglalta a nagy napnak a jelentőségét egy kis cserkész szavain keresztül. A kis cserkész mamája megszólított, hogy "Miki bá, a kisfiam szeretne valamit mondani". Odahajoltam a kis 7 éves cserészfiúhoz, aki csodaszép, hibátlan magyar kiejtéssel a következőket mondotta:

"Miki bácsi, szeretném megköszönni, hogy a Szent Imre templomunkat megmentetted".

Jó munkát!
Peller Miklós

bánosa is jelen volt a körmenetben. A kisebb cserkészek a jobboldali padosor első padjait töltötték meg, amíg a regösök a szentély lépcsőin is ültek. Gyönyörű látvány volt a sok fiatalot látnunk templomunkban. A cserkészek mindenütt láthatóak voltak a szentmise alatt.

Körülbelül 600 jelenlévőt számoltunk össze. Ahogy a három miséző pap elérte az oltárt, Fr. Bob Begin szólásra emelkedett. Meghatódottan értesítette Sándor atyát, hogy két és fél évi gondunk viselése után visszaadja a Szent Imre híveit plébánosunknak, Sándor atyának. A legelső szertartás a Vizszentelés volt, majd Sándor atya meghintette a híveket az újonnan felszentelt vízzel.

Sándor atya szentbeszéde azzal kezdődött, hogy az elmúlt két és fél esztendő mintegy lidércálom él emlékezetében. Azonban új életet kez-

1956-EMLÉKÜNNEPÉLY

Chmielewski Emese, Pigniczky Enese, Luksa Vivien,
Szentkirályi Juló, Szvorák Katalin művésznő,
Szentkirályi Krisztina (a 34. lcscs. parancsnoka),
és nt. Tamásy Éva

Toldy Máté szaval

Tamásy Viola énekel

2012 októberben cserkészeink részt vesznek a nyugatoldali Magyar Evangélikus Templomban megtartott hagyományos clevelandi 1956-os emlékűnnepélyen. Szvorák Katalin művésznő csodálatos előadását a cserkészek egészítették ki szavaltat és énekszámakkal és Chmielewski Emese nagyszerű konferálásával. A rendezvény szívélyes és kedves háziasszonya, nt. Tamásy Éva volt, az evangélikus közösség lelkésze, aki imával egészítette ki a műsört.

2013 Eseménynaptár / Calendar of Events

- Május 11,** **57. Cserkészbál,** Hilton Garden Inn, Cleveland, OH
Scout Debutante Ball, Hilton Garden Inn, Cleveland, Ohio
- Szeptember 1,** **58. Cserkésznapi,** German Central Park, Parma, OH
Hungarian Scout Festival, German Central Park
- November 16,** **Cserkész Regős Csoport, 40. Évforduló Gála Műsor,**
Hungarian Scout Folk Ensemble 40th Anniversary Gala Performance,
Lakewood Civic Auditorium

Hálás Köszönet

A Cserkész Barátok Köre, (CSBK) , szeretné megköszönni azoknak, akik 2012-ben a United Way -n keresztül adományoztak. A United Way megadja a lehetőséget, hogy egy adakozó irányíthatja az adományának egy részét a CSBK-nak. Kérjük, forduljanak **Globits Lacihoz** a **440-777-4677** telefonszámon bővebb felvilágosításért.

Errata. Ezenúton javítjuk a a 2012. augusztus számban megjelent hibát. **Helyesbítés az e-mail cím: Aki nem kapott meghívót a 2012 évi 34. csapat találkozóra mert nincs meg a címe, kérjük tudassa Borosdy Erzsivel ezen e-mail címen : lizzib@ameritech.net vagy levélcímen 6566 Queens Way, Brecksville, Ohio, 44141 .**